

кои хора тази нощъ сж дохаждали при тебе, понеже видѣхъ 5 — 6 мина, които си крняхъ лицата даже и отъ самата тъмнина.

Брутъ. Недѣй коленичи, добра моя Порция.

Порция. Не бихъ коленичила. наистина, ако ти би билъ добрия мой Брутъ. Кажи ми, Бруте, въ условията на брака ни да ли е направено исклучение, че азъ нетрѣбва да знаѣхъ никоя отъ твоитѣ тайни? Да ли съмъ само за това твоя, да бждъ съ тебе на еденіе, да тя утѣшавамъ на леглото ти и да ти приказвамъ по нѣкога? Да ли живѣѣхъ само въ приградитѣ на добрата ти воля? Ако е само за това, тогазъ Порция е Брутова заложница, а не Брутове жена.

Брутъ. Ти си ми вѣрната и честна супруга, мила до толкозъ на мене, до колкото ми сж мили и червенитѣ капки, които текжтъ въ накаленото ми сърдце.

Перция. Ако това е истина, тогазъ азъ трѣбва да знаѣхъ тая тайна. Признавамъ, че съмъ жена; но при това жена съ добро име — Катова дъщеря. Мислишь ли че не съмъ по силна отъ пола си, като имамъ таквъ баща и таквъ стопанинъ? Кажи ми тайнитѣ си и азъ не ще ги издамъ. Азъ съмъ дала силно доказателство за постоянството си, като са наранихъ самоволно, тукъ, въ бедрото. Могж ли да утърпѣѣхъ това, а да не могж да удържѣхъ тайнитѣ на мъжа си?

Брутъ. О, вий богове, направете ма достоинъ за тази благородна стопанка! (*Чува са хлопание*) Чуи! Чуй! нѣкой хлопа. Порция, излезъ за малко, и послѣ твоитѣ обятия ще зематъ участие въ тайнитѣ на сърдцето ми. Азъ ще ти искахъ сичкитѣ си работи, ще ти истълкувамъ мрачнитѣ черти на тжжното ми чело, — излезъ завчасъ. (*Порция излиза*).

Влизатъ ЛУЦІЙ и ЛИГАРИЙ.

Луцке, кой е този който хлопа?

Луций. Единъ боленъ иска да ти каже нѣщо.